

SULTAN TARLACI

BİR
PSIKOPATIN
PEŞİNDE
197 GÜN

DESTEK YAYINLARI: 1379

EDEBİYAT: 413

SULTAN TARLACI / BİR PSİKOPATIN PEŞİNDE 197 GÜN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-018-5

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

SULTAN TARLACI

BİR
PSIKORATIN
PESİNDE
197 GÜN

2	0	1	0	1	9	9	1	00	07	13	0227
0	7	0	3	1	9	9	1				
0	3	0	3	2	0	0	9	17	11	27	6571
1	6	0	9	2	0	0	9	00	06	13	0197
2	5	1	1	1	9	7	0				
0	0	0	0	2	0	2	5	33	02	12	12127

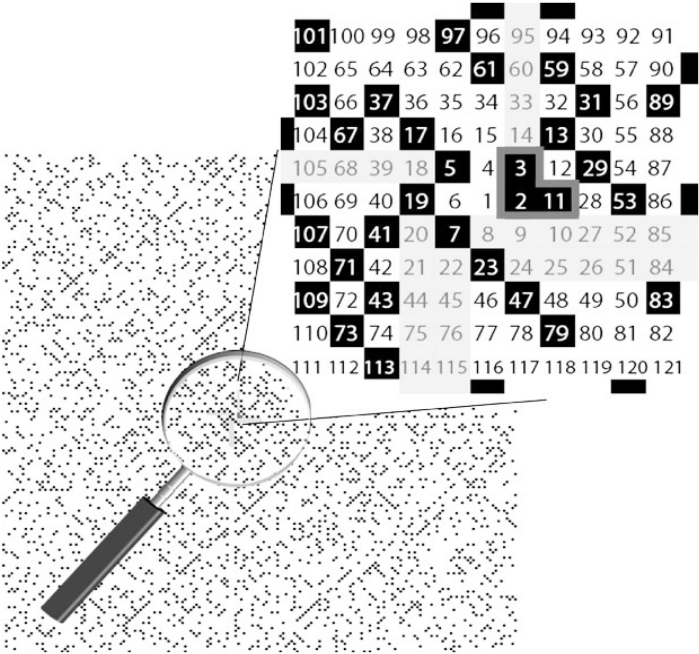
Bu romanda verilen bilimsel bilgiler gerçektir.

Bahsi geçen kişiler, kurumlar ve kurgu tamamen hayal ürünüdür.

1. BÖLÜM

*“Sayı, insan nefsinde birliğin tekrarından
kaynaklanan manevi hayaldir.”*

İhvan-ı Safa (Saflik Kardeşleri)

“Marifet, bize yâr olmayan sevgiliyi kalbimizin içinde öldürmek! İşte en haklı, en masum, en kudretli ve en muhteşem cinayet.”

– Peyami Safa

Dr. Saltı paylaştı, 197 gün önce

2. Gün, Saat 00.01

Kan lekesi “Dış kapının kolunda”

Kan lekesi “Dış kapı pervazında”

Kan damlası “Evin girişinde zeminde”

Kan damlası “Evin girişinde zeminde”

1. Kan damlası “Evin girişinde zeminde”

2. Kan lekesi “1. kat, salon kapısında”

3. Kan lekesi “1. kat, salon kapısının kolunda”

4. Uzun saç teli “1. kat, salon zemininde”

5. Uzun saç teli “1. kat, salon zemininde”

6. Uzun saç teli “1. kat, salon zemininde”

7. Luminol ile belirlenen – silinmiş kan izleri “1. kat, salon zemininde”

8. Luminol ile belirlenen – silinmiş kan izleri “1. kat, salon zemininde”

9. Luminol ile belirlenen – silinmiş kan izleri “1. kat, salon zemininde”

10. Luminol ile belirlenen– silinmiş kan izleri “1. kat, salon zemininde”
11. Kan damlası “1. kat, salonda, koltuk üzerinde”
12. Kan damlası “1. kat, salonda, koltuk üzerinde”
13. Luminol ile belirlenen – silinmiş kan izleri “1. kat, salon duvarında”
14. Kan lekesi –sıçramış şekilde– “1. kat, salon duvarında, panoda”
15. Kan lekesi –sıçramış şekilde– “1. kat, salon perdesinde”
16. Kanlı parmak izleri “1. kat, salon penceresinde”
17. Kanlı parmak izleri “1. kat, salon penceresinde”
18. Luminol ile belirlenen – silinmiş kan izleri “1. kat, salon duvarında”
19. Luminol ile belirlenen – silinmiş, kanlı sol el izi “1. kat, salon duvarında”
20. Luminol ile belirlenen – silinmiş, kanlı parmak izleri “1. kat, salon duvarında”
21. Luminol ile belirlenen – silinmiş, kan izleri “1. kat, salon duvarında – sıçramış şekilde”
22. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 1. basamağında”
23. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 1. basamağında”
24. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 1. basamağında”
25. Kanlı parmak izleri “2. kata çıkan merdiven korkuluğunda”
26. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 2. basamağında”
27. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 3. basamağında”
28. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 3. basamağında”
29. Luminol ile belirlenen – silinmiş, kanlı parmak izleri “2. kata çıkan merdiven duvarında”
30. Kanlı parmak izleri “2. kata çıkan merdiven duvarında, panoda”

31. Uzun saç teli “2. kata çıkan merdivenin 4. basamağında”
32. Uzun saç teli “2. kata çıkan merdivenin 5. basamağında”
33. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 5. basamağında”
34. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 6. basamağında”
35. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 7. basamağında”
36. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 7. basamağında”
37. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 8. basamağında”
38. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 11. basamağında”
39. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 12. basamağında”
40. Kan damlası “2. kata çıkan merdivenin 12. basamağında”
41. Kan damlası “2. katta, holde”
42. Kan damlası “2. katta, holde”
43. Kan damlası “2. katta, holde”
44. Kan damlası “2. katta, holde”
45. Kan damlası “2. katta, holde”
46. Kan damlası “2. katta, holde”
47. Kanlı parmak izi “2. katta, hol duvarında”
48. Kanlı parmak izi “2. katta, hol duvarında”
49. Saç teli “2. katta, holde”
50. Kanlı parmak izi “2. katta, oturma odası kapısında”
51. Kanlı parmak izi “2. katta, oturma odası kapısında”
52. Kanlı parmak izi “2. katta, oturma odası duvarında”
53. Saç tokası “2. katta, oturma odasında”
54. Kan damlası “2. katta, kanepede”
55. Bir telefon hattı “2. katta, kanepede”
56. Kanlı erkek gömleği “2. katta, banyoda, çamaşır sepe-
tinde”
57. Kanlı eşofman “2. katta, yatak odasında, gardıropta”
58. Kanlı tişört “2. katta, yatak odasında, gardıropta”

59. Kanlı gömlek “2. katta, yatak odasında, gardiropta”
60. Kanlı gömlek “2. katta, yatak odasında, gardiropta”
61. Kanlı parmak izleri “2. katta, yatak odasında, gardirop kapağında”
62. Takma tırnak “2. katta, yatak odasında”
63. Kanlı gömlek “2. katta, yatak odasında, gardiropta”
64. Kanlı gömlek “2. katta, yatak odasında, gardiropta”
65. Kanlı parmak izleri “2. katta, yatak odasında, gardirop kapağında”
66. Takma tırnak “2. katta, yatak odasında”

67. numarayı alacak delil, dedektifin gözlerini fal taşı gibi açtırmalyken ince bir çizgi halinde kıstırmıştı. Bu durumun delilin basitliği veya öyle bir ortamda görmeye alışkın olunan delillerden biri olmasıyla ilgisi yoktu. Hâşâ, o öyle bir delildi ki su olarak yaratılsa gidebileceği onca yer varken gelip ağzına kadar dolu bir bardağa düşer, suyu taşırmaya yakışırdı. Komiser profesyonelliğini ne kadar korusa da tepkisini belirtir şekilde “Vay vay vay vay...” demeyi ihmal etmedi. Bu sözde, acemilere uygun bir şaşkınlık aramak yanlış olurdu. Tam aksine “İşte aradığım şey buradaymış” der gibiydi. Kısılmış gözlerini biraz açıp “Vefa!” diye seslendi.

Bu sözün üzerine dışardan gelen siren sesleri, evin önüne toplanmış meraklı kalabalığın uğultusu ve bu vahşeti son dakika haberi olarak aktaran muhabirin konuşmalarının oluşturduğu gürültüler çullandı. Ölümünün üzerinden yedi saat geçmiş olmalıydı ve her geçen saat hakkımda yapılan dedikodular bu gürültünün nakaratıydı.

Yeniden bağırdı: “Vefa!”

Gözlerini ne kadar kısıyorsa ağzını o kadar açıyordu. Haya-lime çizgi filmlerde gördüğümüz kırmızı halıya benzer uzunca

dilin üzerinde bağırdıkça sallanan kum torbası şeklinde çizilmiş küçükdil geliyordu. O şeyi bulabilmiş olmanın mutluluğuyla ağzı daha da açılıyor, elindeki delile evire çevire bakıyor, kısa süreli düşüncelere dalıyor, sonra küçükdilini kum torbası gibi sallandırarak avazı çıktığı kadar yeniden bağıyordu: “Vefa!”

Diğer polisler de onun başına toplanmaya başlamıştı. Onlar da bir onun elindekine, bir aşağı katta bu delilden haberi olmayan diğer komisere bakıyordu.

Komiserin henüz ikinci katı teşrif etme gibi bir niyeti yoktu çünkü salonun ortasından yükselen merdivenin hemen altında, ceylan derisi koltukta oturan ve baygınlık geçiriyor taklidi yapmaya çalışan ev sahibinin ifadesini alıyordu:

“Eve saat kaçta geldiniz?”

“Benim oğlum kimseyi öldürmez. Boşuna uğraşıyorsunuz.”

“Sadece sorduğum sorulara cevap verin. Eve geldiğinizde saat kaçtı?”

“Saate bakmadım.”

“Bir tahminde bulunun. Aşağı yukarı?”

“Bilmiyorum. Akşamüstü, altı yedi gibiydi.”

“Altı mı, yedi mi?”

“Tam olarak bilmediğimi söylemiştim. Tahmini bir saat istediniz, söyledim.”

“Altı ve yedi arasında bir saatlik zaman var.”

“Kaçta geldiğimi bilmiyorum.”

“Eve geldiğinizde yanınızda kim vardı?”

“Kızım ve öğretmeni vardı.”

“Özel ders için mi?”

“Evet.”

“Kızınızın özel dersi saat kaçta başlıyor?”

“Kesin bir saati yok. Her zaman aynı saatte başlamaz.”

“Kaç saat sürer?”

“Bir iki saat.”

“Bir mi iki mi?”

“Bir veya iki saat...”

“Öğretmenle kaç saat için anlaştınız?”

“İki saat.”

“Yani, eve sizinle aynı saatte geldiğine göre, saat sekizde veya dokuzda buradan ayrılmış olmalı?”

“Bilmiyorum, olabilir. İki saatle anlaştık ama bazen bir saat sürer.”

“Eve geldiğinizde evde kim vardı?”

“Kimse yoktu, boştu.”

“Eve geldikten sonra ne yaptınız?”

“Hiçbir şey.”

“Temizlik yaptınız mı?”

“Hayır.”

“Evde yoğun bir temizlik malzemesi kokusu var.”

“Evde her gün temizlik yapılır.”

“Siz mi yaparsınız?”

“Hayır, hizmetçi yapar.”

“Akşamüstleri mi yapar?”

“Belli bir saati yok.”

“Bugün, temizlik akşamüstü yapılmış olabilir mi?”

“Olabilir.”

“Eve geldiğinizde, evin boş olduğunu söylemişsiniz.”

“Evet.”

“O halde akşamüstü temizliği kim yaptı?”

“Bilmiyorum. Ben yapmadım!”

“Ellerinize bakabilir miyim?”

Komiser sağ eliyle, koltukta oturan ve parmaklarını birbirine geçirmiş, iki başparmağını makara sarar gibi birbirinin çevresinde döndüren kadının ellerini işaret ediyordu. Bu işaretle birlikte dönen parmaklar bir süre durdu. Kadın, komiserin istediğine anlam verememiş gibi ellerini üzerini gösterecek şekilde uzattı. Komiser elindeki kalemle kadının ellerini avucunun içi görünecek şekilde çevirdi: “Parmaklarınız sudan buruşmuş gibi duruyor. Ellerinizi neden uzun süre suda kaldı?”

“Ellerimi yıkamıştım ama temizlik yapmadım.”

“Ellerinizi böyle buruşana kadar yıkar mısınız?”

“Gerekirse!”

“Bugün neden gerekti?”

“Her ayrıntıyı böyle sorup duracak mısınız?” diye birden çıkıştı ev sahibi. “El temizliği takıntım var.” Ellerini önünde akan bir musluk var da altında yıkar gibi hızlı hızlı birbirine sürtüyor, gözlerini açarak sinirli bir şekilde, “Tuvaletten çıkınca beş on kez yıkamadan rahat etmem” diyordu. “Bence siz burada zamanınızı boşa harcıyorsunuz!”

Komiser, bu tavra sinirlenmişti. Dudaklarını büzdü. Burun delikleri yeniden simsiyah ve kocaman, dürbün gibi açıldı. Kadının yaptığı “yıkama” hareketine bakarken tek kaşını kaldırdı ve dişlerinin arasından:

“Sadece sorduğum sorulara cevap verin” dedi.

Kadın, komiserin sinirini hissetmişti. Daha uysal ama kararlılığından ödün vermeyen ince bir sesle “Beni suçluyorsunuz!” dedi.

Komiser:

“Sizi suçlamıyorum. Size soru soruyorum. Banyoda ıslak temizlik bezleri bulundu.”

“Evdde her gün temizlik yapıldığını söylemiştim.”

“Arkadaşlar temizlik bezlerinde kan izlerine rastlamış.”

“Bilmiyorum. Hizmetçi belki elini kesmiş veya yaralamıştır. Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Gerçi pek çok yerde kan izleri var ama...” dedi komiser. Biz raz düşünceli ve kendi kendine konuşur gibi kısık bir sesle... Bunun için olmalı ev sahibi kadın üstüne alınıp cevaplama ihtiyacı hissetmemiş veya basbayağı soru olan bu cümlenin soru cümlesi şeklinde sorulmamış olmasını cevaplamamak için kaçış yolu olarak kullanmıştı.

Diğeri, kadının yüzüne bakarak, derin bir nefes aldı. Siyah burun delikleri bu nefesle tıkanmış lavabo pompası gibi büzüşmüş, komiserin deminden beri sormak istediği şeyleri de lavabo borusunu tıkayan şey gibi boğazından çekip çıkarmak için hazırlanmıştı. Öyle de oldu. Burun delikleri yeniden şişen pompa gibi açıldıktan sonra o da bir solukta:

“Hizmetçiniz şu an nerede?” dedi.

“Nereden bilebilirim?” diye sert bir cevap verdi kadın. Bu sertlikte “Bir hizmetçinin nerede olduğunu takip etmek zorunda mıyım? O tabakadan biriyle ne işim olur? Ne çok soru sordunuz! Hizmetçinin ifadesi alınırsa temizliği onun yapmadığı ortaya çıkar. Yeter artık!” anlamlarının, kibirlerinin ve endişelerinin hepsi vardı. “Evindedir” diye ekledi belli belirsiz bir sesle. “Bir kadın bu saatte nerede olabilir? Tahmin edemiyor musunuz? İlla benim söylemem mi lazım?” düşüncelerini de az önceki ses tonunun tedirginliğini kapatmak için ezici bir bakışla eklemişti.

“Adresini alabilir miyiz?” dedi komiser.

“Adresini bilmiyorum.”

Yine oldukça sert ve her hecenin üzerine basa basa söylediği bu cümlenin ardından sıkıldığını belli eder tavırla derin bir nefes alıp:

“Size söyledim, oğlum cinayet işleyecek bir çocuk değildir” dedi.

Komiser kollarını bağladı: “Daha önceden cinayet işleyecek kaç çocuk tanıdınız?”

Bunu söylerken büyük ve rahat spor ayakkabılarının ucunda on santim kadar yükseldikten sonra topuğunu tekrar yere koymuştu. Daha önce birkaç defa daha yaptığına şahit olduğum bu hareketi genelde rakibini bastırdığı ve zihnen “yükseldiği” anlarda yapıyor, karşıdakine karşı kazandığı üstünlüğü ayaklarının üzerinde de yükselerek kutluyordu. Bu kutlamadan haberi olduğunu zannetmiyorum. Daha çok refleks olarak yapılmış bir harekete benziyordu. Bir çeşit, otomatik ödüllendiriyordu kendini. Hayatta çok fazla zor iş başarmış, karşılığında yerince takdir edilmemiş olduğunu düşündüm.

“Cinayet işleyecek birini tanımama gerek yok...” dedi kadın. “Oğlumun tanıyorum! Bu yeterlidir.”

“Yedi yaşından beri yurtdışında olan ve on yıldır, yanınıza toplam on defadan az gelmiş olan oğlunuzu mu tanıyorsunuz?” Yeniden yükselmişti parmakları üzerinde.

“Oğlum yurtdışında dil eğitimi alıyordu ve son bir yıldır bizimle yaşıyor. Bahsettiğiniz cesedin sahibi...”

“Evet?”

“Oğlum, o kızla arkadaştı ve onu seviyordu. Öldürmesi imkânsız.”

“Devam edin.”

“Devamı yok. Bu kadar.”

“Kız arkadaşı, bu eve sık sık gelir miydi?” Bunu söylerken duvarlara göz gezdirmişti. Sanki cevaba dair duvarda izler bulacak ve karşıdaki yalan söyleyecek olsa bu bakışlar onu ele verecekti. Kadın bu “araştırmadan” etkilenmiş benzemiyordu veya belli etmedi. Sorunun cevabını hemen, net, korkusuz bir ses tonuyla verdi.

“Hayır, bir iki defa...”

“Ne kadar emin ve çabuk cevap verdiniz...” dedi komiser.
“Sanki saymış gibi.”

“O kadar az geldi ki...” dedi kadın. “İkiyi sayma ihtiyacı du...”

“Bugün okuldan beraber çıkmışlar...” dedi komiser kadının
sözünü keserek. “Buraya gelmiş olabilirler mi?”

“Zannetmiyorum.”

“Neden zannetmiyorsunuz?”

“Hava güzeldi. Bahar günü... Dışarıda gezmişlerdir.”

“Hım...” dedi komiser kadının oturduğu koltuğun yanı ba-
şında duran vazoyu eline alıp incelerken. “Daha sonra ne ol-
muştur?”

“Bilmiyorum, ikisi de kendi evine gitmek için ayrılmıştır.”

“Yani, kız arkadaşı kendi evine ve oğlunuz da buraya gel-
miştir.”

“Evet.”

“Akşamüzeri...”

“Evet.”

“Akşamüzeri evde kimsenin olmadığını söylemişsiniz.”

“Sadece tahmin yürütüyorum.”

Bir süre sessiz bakiştılar. Bu bakışmadan gözlerini ilk çevi-
ren yenilmiş sayılacak gibiydi.

“Tahminleriz delillerle ne kadar zıt!” dedi komiser elindeki
vazoyu yerine bırakırken. Otuz beş yaşlarında olmalıydı. Kilolu
değil ama iriydi. Alnı genişti ve saçlarının bir kısmı alnına doğ-
ru iniyordu. Evin ikinci katında delil toplayan diğer polislerin
gıydiği bir çeşit yağmurluğa benzettiğim beyaz kıyafetlerden
yoktu onda. Mavi bir gömlek üstüne toprak rengi deri ceket,
altına da kot pantolon giymişti.